

“Маленька Книжечка”

Бруно Ферреро

У невеликій спокійній бібліотеці жила Маленька Книжечка, батьком якої був дев’ятнадцятирічний енциклопедичний Словник, а матір’ю — прекрасна італійська Граматика.

Маленька Книжечка мала тонкі, шелесткі листки кольору сметани, облямовані золотом. На її сторінках красувалися фотографії відомих акторів і кіногероїв: короля Лева, Шварценегера і навіть два жахливих знімки Фреді Крюгера. А в кутиках розмістилися рисунки, ескізи й аматорські малюнки. Червоним фломастером Книжечка підкреслювала дуже дивні слова, на які деколи натрапляла: “підсніжник”, “хмарочос”, “польовий коник” і навіть “паралелограм”. На деяких сторінках було безліч рим: “оркестр — реєстр”, “Петро — чоло — молоко” тощо.

А далі в ній були ляпки, подерті місця, виправлення... Але, загалом, Маленька Книжечка гордилася своїми сторінками.

Трохи менше задоволеними були її батьки. Щойно Маленька Книжечка починала писати на новій сторінці, татко швиденько розгортав один зі своїх томів і брався виправляти слова, які вона ледве виводила.

“Ні, дитино моя, так не можна! — гнівався татко-словник, ворущачи своїми сторінками. — Думання — це активність розуму, який продукує думки, ідеї, концепції, мрії, припущення, спогоди. Ти повинна вжити дієслово “досліджувати”, думати про дивні речі, аналізувати не надто важливі аргументи, напружено розмірковувати над дивними винаходами”.

“Уф! Татку, я втомилася!” — починала скиглити Маленька Книжечка.

“А синтаксис, донечко...” — додавала мама-граматика.

“Ох, матусю!” — і Маленька Книжечка, грюкнувши палітуркою, закривалася.

І так тривало нескінченно. Щоразу, коли Маленька Книжечка хотіла написати що-небудь сама, матуся й татко втручалися зі своїми синонімами, визначеннями, етимологією і синтаксисом. Після цього Маленька Книжечка почувалася дуже пригніченою й тоді справді починала снувати розлогі, заплутані *міркування*, бездумно виводячи ручкою або фломастером на папері якісь незрозумілі ієрогліфи.

Друг

Але одного дня Маленька Книжечка під час мандрівки знайшла друга. Він жив у темному кутку бібліотеки, між повістями Емілія Сальгарі й припорошеною підшивкою часопису, який називався “Податки”. Друга звали “Великий Блек”. То був альбом коміксів, який міг розповісти про найзахопливіші пригоди у світі. Маленька Книжечка й Альбом-Комікс стали нерозлучними.

Вони разом подорожували безкрайними преріями й дикими горами. Боролися з бандитами, їздили верхи, грали в покер і пили віскі, немовби то був лимонад. Але найголовніше — могли

До публікації Марти Анишинець

“На порозі підліткового віку, або як підготувати дитину до входження в юність”

у журналі “Учитель початкової школи”, 2020, № 10

порозумітися між собою, не зважаючи ні на граматику, ні на визначення. Адже в їхніх забавах двері зачинялися зі звичним скрипом, пістолети звучали “Бах! Бах!”, а дикі звірі ричали “Р-р-р!”.

Та невдовзі Маленькій Книжечці й Альбомові-Коміксіві набридло лише мріяти про чудові пригоди. І тоді бібліотека перетворилася на вільну й дику територію, а вони уявили себе останніми відважними захисниками місцевих туземців. Щоб зробити забаву реалістичнішою, друзі почали виривати (“ших” і готово) свої сторінки, згортати їх, перетворюючи на стріли, й стріляти ними у ворогів. Одного разу ці маленькі *стріли* влучили у рідкісне видання “Заручених”, яке почало кричати. Йому почало вторувати “Філософські есе”.

Природно, що чим більше книжки протестували, тим веселіше було нашим розбишачкам, і вони ще частіше пускали свої стріли. Лише тоді, коли втомилися й захотіли їсти, вони зупинилися. Сіли, швидко дихаючи, на купу вирваних сторінок. І раптом обоє усвідомили, що накоїли.

“Ого!” — обізвався Альбом.

“Ох! Ох!” — жалібно пропищала Маленька Книжечка.

Обоє страшенно схудли. Вирвані сторінки встеляли всю бібліотеку. Маленька Книжечка почувалася особливо нещасною. Кілька великих сліз скотилося її обкладинкою й титульною сторінкою. Вона повільно пішла додому. Батьки глянули на неї, але нічого не сказали. Навіть не поворухнулися.

Паперовий літачок

Тоді Маленька Книжечка підняла з підлоги кілька вирваних сторінок, зробила з них паперові літачки й запустила їх у напрямку батьків.

Тато розкрив один зі своїх томів і під літерою “ж” почав шукати слово “життя”.

“*Життя* (іменник середнього роду) — період існування представників будь-якого виду тварин і рослин. Сталі вирази: *життя коротке...*”

Маленька Книжечка розплакалася.

“Чим ти журишся, що тебе непокоїть, чого боїшся, чому плачеш?” — запитала мати, гладячи її своїми добрими й сповненими співчуття сторінками.

“Не хочу викидати... своїх сторінок... Адже всі вони пораховані й пронумеровані!” — промовила Маленька Книжечка й міцно обняла маму. “Матусю, я зробила це ненавмисне, ти ж знаєш, на мене найшло якесь затьмарення!”

Татко розгорнув інший зі своїх томів — той, у якому була літера “п”. “*Приклеювати* — за допомогою відповідної речовини, більш або менш густої, прикріплювати...”

Матуся й татко зібрали сторінки, які залишилися під їхньої Маленької Книжечки, й дуже терпляче вклеїли їх усіх на своє місце.

До публікації Марти Анишинець

“На порозі підліткового віку, або як підготувати дитину до входження в юність”

у журналі “Учитель початкової школи”, 2020, № 10

Маленька Книжечка повернула собі свою колишню товщину й одного ранку розгорнулася не цілком новій (принаймні так здавалося) сторінці кольору сметани, облямованій золотом. Мама й тато затамували подих.

Татко розкрився на літері “м”: “*Майбутнє* (іменник середнього роду) — час, який настане після теперішності...”

Маленька книжечка на хвильку замовкла.

“Чого ти потребуєш, чого хочеш, чого прагнеш, чого бажала б досягти?” — запитала матуся.

“Хочу сама, без сторонньої допомоги, що-небудь написати, — сказала книжечка. — Наприклад, вірш”.

Матуся підійшла до неї й подарувала їй легесеньке перо поета.

Маленька Книжечка встромила його в ручку й почала писати. Перо швидко бігало сторінкою. Не робило непотрібних завитків і ляпок. Пишучи, Маленька Книжечка смішно морщила чоло й мала дуже серйозний вираз обличчя. Урешті глибоко зітхнула й відклала ручку. Татко й матуся з тремтінням у голосі прочитали вірш свого дитяти.

Вірш, який написала Маленька Книжечка.

*Тим часом як світ спить,
я дивлюся крізь вікно й спостерігаю.
Спостерігаю за тишею,
яка колись дзвеніла життям.
Потай з'являються тіні,
стаючи щораз довшими на землі.
Моє обличчя притулилося до шибки,
ледь помітної, але реальної.
Ось так, коли спокій подрібнює землю,
я рахую тіні на піску, на бруківці, в житті,
І хоча я — лише маленьке зернятко живої субстанції,
присягаю Богові, що перш ніж моє існування
закінчиться,
світ дізнається, що я жила.*

Матуся й татко зі зворушенням і гордістю дивилися на Маленьку Книжечку.

“*Ліричний*, — прочитав батько, — (прикметник) — створений під впливом або на основі міфічного й водночас реального перетворення, яке відбувається в неповторні моменти, які сприймаються як духовне, суб'єктивне й автономне переживання. Приклад: ліричний талант Петрарки”.

“*Творити* (дієслово). Синоніми: продукувати, чинити, будувати, укладати, родити, вигадувати. Антоніми: нищити...” — додала мати, всміхаючись.

Маленька Книжечка затріскотіла своєю палітуркою, горда, наче ілюстроване видання “Божественної комедії”. “Я все зробила сама”, — промовила. До того ж усі іменники й розділові знаки були на своєму місці!

До публікації Марти Анишинець

“На порозі підліткового віку, або як підготувати дитину до входження в юність”

у журналі “Учитель початкової школи”, 2020, № 10